

با 12 میلیارد دلار تجارت سالانه

جمهوری اسلامی

خود را به قلاب چین

آویزان کرده است

جمهوری اسلامی عاشق چشم و ابروی دولت چین نیست. قطعاً نیست؛ اما از آنجا که فعلاً به حق وتوی آن در شورای امنیت سازمان ملل نیازمند است تا پتک تحریم اقتصادی بر سر ایران فرود نیاید، همه امتیازی به چین داده و می‌دهد. همین که حاج حبیب الله عسگراولادی پدرخوانده مولفه و سخنگوی سرمایه داری تجاری ایران در راس اتاق بازرگانی چین و ایران قرار گرفته خود شرح کاملی است از این حکایت خنده دار سیاسی.

به سخنان عسگراولادی در مجمع عمومی سالانه اتاق بازرگانی چین- ایران توجه کنید:

« تا پایان برنامه چهارم توسعه میزان مبادلات دو کشور ایران و چین از 10 میلیارد دلار به 12 میلیارد دلار خواهد رسید که در این صورت چین به عنوان بزرگترین شریک تجاری ایران درمی‌آید. البته ما سعی داریم تا در چشم‌انداز بیست ساله کشور این میزان مبادله تجاری را به مرز 20 میلیارد دلار برسانیم. بنده از دولت چین که ایران را در صحنه‌های جهانی مورد حمایت قرار داده تشکر می‌کنم. اتاق مشترک ایران و چین در راستای همین سیاست‌ها تلاش دارد تا حجم مبادلات دو کشور را هر روز گسترش دهد.»

لیوجن تانگ - سفیر جمهوری خلق چین در تهران - نیز طی سخنانی گفت:

« چین بزودی به عنوان بزرگ‌ترین شریک تجاری ایران در جهان شناسانده خواهد شد. سال گذشته یکی از بهترین سال‌ها برای همکاری اقتصادی چین و ایران بوده است که با سرعت بالایی رشد یافته چراکه آمارها نشان می‌دهد میزان روابط دو کشور نسبت به قبل از انقلاب 100 برابر شده است. چین در سال گذشته بیش از 1400 میلیارد دلار مبادله تجاری با کشورهای مختلف انجام داده است و به عنوان دومین کشور تجاری جهان شناخته می‌شود که در این میان بیشترین روابط خود را با ایران داشته است. سال قبل چینی‌ها در 38 پروژه در ایران (آلومینیوم، هتل‌ها و نفت و گاز) فعالیت و مشارکت داشته‌اند که ارزش آن بیش از یک میلیارد دلار بوده است.»

چین در سال 2004 بیش از یک میلیارد دلار کالاهای غیرنفتی از ایران وارد کرده است که این میزان در سال 2005 به بیش از دو میلیارد دلار رسیده است.»

سفیر چین، البته در این همایش از کلاهبرداری تجار و حقه بازی‌های رایج در بانک‌ها و بورگراسی اداری ایران هم حرف‌هایی شنیدنی زد. او گفت:

« گاهی اوقات کالاهای صادراتی صادرکننده با نمونه‌های ارسالی مطابق ندارد و یا از تحویل کالا خودداری کرده و آن را به تعویق می‌اندازند. همچنین واردکننده نیز به بهانه‌های مختلف از پرداخت پول و یا کالا خودداری کرده و یا پیش از پرداخت وجه کالا و تأسیس آن اقدام به گشودن بسته بندی و بازرسی کالا می‌کنند. بانک‌ها باید طبق مقررات بازرگانی بین‌المللی عمل کنند و گمرک نیز تشریفات ترخیص خود را تا حد امکان ساده‌تر کرده و برای پیشرفت روابط بازرگانی دو کشور خدمات خود را گسترش دهد.»

باید دید، اگر جمهوری خلق چین هم در شورای امنیت چاره‌ای جز رای به تحریم اقتصادی ایران نیافت، تکلیف این مناسباتی که حاج آقا عسگراولادی اینقدر برای آن سنگ به سینه می‌زند و به قیمت فلج شدن خیلی از تولیدات مشابه داخلی شده چه خواهد شد. فعلاً این تجارت و مناسبات اقتصادی از حب علی (سیستم حاکم در چین و پیشرفت‌های صنعتی آن) نیست، بلکه از بغض معاویه (ترس از تحریم و نقش آمریکا در تحمیل آن) است.